

„Nejwosebnějša ceska spisowašelka Božena Němcowa jo pó dlějšej chórosći 21. januara (1862) w Praze humrěła.“

Tak pisašo budyšynski „Łužičan“ III. l. 1862 na str. 28, pódawajucy lužyskim Serbam tužnu powěsć wó směrši wělikeje ceskeje spisowašelki a pši tom teke powěsć wó jeje žyweńu a literarnem žěle.

Łužičan pokazowašo na rědne powědańcka Boženy Němcoweje z ceskego ludowego žyweńa, na jeje ludowe basnicki a wósebne na roman „Babička“ (Stara mama) — „jeje nejslawnějše žělo, pólna poezije a cysće narodneho žyweńa, kótarež změjo trajucu wažnosć w ceskej literatuře . . . “

W samskem lětniku Łužičana 1862 na str. 120—122 bu wótsišćany pšeložk basnicki „Wó rědnej pširodnej žowce“ ze zběrkow Boženy Němcoweje, we IV. lětniku Łužičana 1863 jo hujšła basnicka „Něbjaski wósc a swěty Pětš“ a tak dalej huchadachu někotare pokazki z literarnego žěla Boženy Němcoweje, wšykne w górnoserbskej rěcy. We wósebnych kniglickach jo hujšeł górnoserbski pšeložk Stareje mamy: Naša wowka w Budyšyne 1883 wót Filipa Řezaka, kótaryž jo we swójom